

Mưa, em... và nhớ

1. Mưa của một ngày ba năm trước.

Gió dần dần “bình tĩnh” lại, không hất qua hất lại tạt thẳng vào mặt hăn nữa. Mây nhẹ nhàng trôi chậm chậm tụ về một phía trời xám xịt. Và bắt đầu mưa. Những hạt mưa lất phất bay vô tình chạm vào Nhóc.

- Mưa rồi kìa anh! – Nhóc nhoèn miệng cười thông báo cho hăn biết cái thông tin mà chắc chắn hăn cũng đã biết.

- Ừm, mà anh không có áo mưa. Không biết mưa to không nữa? He he, mưa to anh em mình ướt như chuột lột cho mà coi. – Hăn chỉ biết cười trừ.

- ...

Gió lạnh kèm theo mưa lất phất bắt đầu nặng hạt dần. Trời bỗng nhiên lạnh hăn. Hăn thấy không thể chạy xe trong thời tiết kiểu này được nữa. Bởi một lẽ, Nhóc đang ngồi sau hăn. Hăn tắt xe vào hiên nhà trống bên đường đợi bớt mưa rồi đi tiếp.

- Vô đây trú mưa rồi đi tiếp hen? – Hăn cười, gãi tai như xin lỗi vì cái tính hay quên của mình

- Ừm, cũng được. – Nhóc nhìn hăn cười đáp lại. Nụ cười ấy sao mà ấm áp vậy. Lòng hăn xuyên xao ư? Chắc không phải.

Hai anh em nép vào mái hiên trông ra dòng người tấp nập qua lại dưới cơn mưa nhè nhẹ của một buổi chiều không nắng. Hăn vu vơ đưa tay hứng từng giọt mưa rơi trước mặt. Khung cảnh này thật lãng mạn, trời mưa, hai người cùng đứng dưới mái hiên nhìn mưa. Tâm trí hăn bắt đầu nghĩ những chuyện không đâu. Hăn tự gõ nhẹ lên đầu mình để tỉnh lại. Chỉ có thằng ngốc mới nghĩ đến chuyện yêu đương vào lúc này mà thôi. Còn hăn, hăn có ngốc không? Chắc là không, hăn tự cho là vậy.

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì hăn quay lại và thấy Nhóc đang đứng kề bên mình nhìn ra ngoài màn mưa kia. Gương mặt Nhóc trông rất dễ thương. Lần đầu tiên – kể từ khi biết Nhóc – hăn được ngắm Nhóc một mình một cách trọn

ven và tĩnh lặng như thế này mặc dù ngoài đường dòng người vẫn hối hả trong màn mưa. Hấn mong sao cơn mưa kia dừng dừng lại để Nhóc sẽ bên hấn như thế này càng lâu càng tốt. Chắc chắn hấn đang bắt đầu ngốc rồi. Hấn tự cười với cái ngốc của bản thân mình. Hấn không còn nhớ gì nhiều về cuộc trò chuyện giữa hấn với Nhóc sau đó bởi có lẽ lâu quá rồi hấn nhớ không nổi. Hay là hấn chỉ nhớ về một người, người đã ở bên hấn lúc đó? Hấn chỉ nhớ là hai người trò chuyện rất vui.

Hấn và Nhóc quen nhau chỉ mới hơn ba tuần. Hấn chưa bao giờ ngồi nói chuyện với Nhóc một mình, đặc biệt lại trong hoàn cảnh như thế này. Chắc có lẽ cuộc trò chuyện sẽ kéo dài hơn nữa và không biết sẽ đi về đâu khi trời bắt đầu tối dần mà mưa thì chưa ngớt. Cả hai bắt đầu thấm mệt sau một ngày hoạt động mệt mỏi ở trường. Và hấn khẽ liếc nhìn qua Nhóc, Nhóc cũng bắt đầu mệt. Nhưng không thể về ngay lúc này được, trời thì đang mưa, Nhóc thì đang mệt, nếu về sẽ làm Nhóc bị bệnh.

Rồi vô tình hay may thay, cô chủ nhà mở cửa ra thấy hai đứa đang trú mưa dưới hiên nhà mình. Cô hỏi:

- Hai đứa không có áo mưa hả? Để cô lấy áo mưa cho hai đứa mượn để về, chứ đợi hết mưa lâu lắm.

- Dạ thôi cô ơi. Tụi con đợi bớt mưa tí rồi về được thôi ạ. Phiền cô quá, tụi con cảm ơn cô. – Cả hai đồng thanh đáp lại sau một lúc ngờ ngàng trước sự nhiệt tình của cô chủ nhà lạ mặt kia.

- Thôi, có sao đâu. Với lại trông cô bé này có vẻ mệt, dầm mưa về bệnh sao? – Thế là cô chạy vào trong và trở ra với cái áo mưa trên tay không để hai người kịp nói gì cả.

- Dạ, tụi con cảm ơn cô nhiều lắm ạ. – Cả hai cúi chào cô rồi lên xe ra về.

Hấn không biết đã bao lần cố tình chạy chậm trên đoạn đường này để tìm nhà cô chủ nhà lạ mặt nhiệt tình kia trả lại cho cô áo mưa với lời cảm ơn nhưng vẫn không thể nào nhớ được. Và hấn cũng tìm một ít ký ức về... Nhóc.

Nhóc là cô gái nhỏ dễ thương nhiệt tình chưa có người yêu và đang là “tâm ngấm” của biết bao chàng trai trong nhóm.

2. Mưa của một ngày hai năm trước.

Nghe nói đâu Nhóc đã có người yêu. Và cũng được biết rằng Nhóc và người yêu đã chia tay. Giờ Nhóc là tâm điểm của các chàng trai.

Ngày hôm nay khá là mệt mỏi sau một chặng đường du lịch “bụi” của cả nhóm. Mặt đũa nào đũa nấy phờ phạc hẳn ra. Thế nhưng khi vừa về tới thành phố không ai chịu về mà lại tụ họp đi chơi thêm mấy “tăng” nữa. Thế là hẳn và Nhóc cũng đi. Khi cuộc vui đã đến lúc chấm dứt, ai về nhà nấy thì cũng là lúc hẳn phải về bỗng nhiên Nhóc gọi lại:

- Chở em ra ga nha! Giờ em ra tàu về quê. He he, ham hố tí nữa quên về quê rồi. – Nhóc nhìn hẳn cười.

- Ủa, em về quê hả? Sao không ở lại mai về? – Hẳn ngỡ ngác

- Em đặt vé rồi. – Nói rồi Nhóc tót lên phòng thu dọn đồ đạc.

Trời lại mưa. Mưa bắt đầu thấm dần qua lớp áo mỏng manh hẳn đang mặc.

- Khỏi mặc áo mưa hen, mưa không lớn lắm? Em nép sát vào người anh coi chừng ướt đó. – Hẳn lấy tay vuốt những hạt mưa lấm tẩm trên mặt.

- Ừm, anh chạy nhanh nhanh tí nha, sắp trễ tàu rồi.

- Rồi, yên tâm, bám chắc nha. – Hẳn khẽ cười như để thông báo chuẩn bị rời ga phóng đi thật nhanh.

Hẳn và Nhóc, hai con người mỏng manh trên chiếc xe dưới màn mưa, trong dòng người hối hả của một buổi tối lạnh tê tái bởi gió và mưa. Hẳn dừng lại trước ga, Nhóc nhanh tay kéo vali vào trong, vừa đi vừa vẫy tay chào hẳn. Hẳn đứng đó, nhìn Nhóc, Nhóc xa dần và xa dần. Hẳn bắt đầu ngốc rồi.

Nhóc là cô gái nhỏ dễ thương vẫn chưa có người yêu nhưng Nhóc đã có người quan tâm tới. Còn hẳn, hẳn vẫn vậy, lang thang trong cơn mưa tối tìm đường về nhà, một mình...

3. Mưa của một ngày năm ngoái.

Gió bắt đầu thốc qua từng hàng cây xào xạc nghe đến rợn người. Và mưa lại ào tới, thật lớn. Hấn đang lang thang trên các trang mạng, trang tuyến rồi lại chơi game. Mưa làm hấn buồn. Cũng không biết vì sao lại như thế, chỉ biết mỗi lúc khi mưa thì hấn nhớ đến một ai đó để rồi hấn buồn. Đang tập trung vào các nhân vật game để quên đi cơn mưa, điện thoại reo lên.

- Alo!

- Đang làm gì á? – Giọng Nhóc vang lên tiếng cười tươi khi hấn bắt máy.

- À, anh đang chơi game thôi. Chưa lên tàu về quê hả Nhóc?

- Vậy là anh đang rảnh đúng không? – Nhóc hỏi vặn lại,

- Ừm.

- Chờ em ra ga với!

- Ừa, chứ không phải em đi sớm rồi sao?

- Đổi lại giờ rồi, mười một giờ tối nay tàu chạy.

- Ừm, vậy đợi anh tí anh qua chờ.

- Ừm, he he. – Giọng Nhóc lại tươi cười hơn hở.

Hấn ngược lên xem thì đã chín giờ rưỡi rồi, mười giờ qua đón Nhóc chờ ra ga lên tàu mười một giờ là OK. Thôi chơi game tiếp. Nhưng hấn không tài nào tập trung được nữa. Cuộc điện thoại ban nãy đã ngắt đi sự quên mưa của hấn. Và bây giờ hấn lại có thêm một điều để cố quên nữa – là Nhóc.

Với lấy áo mưa để trong tủ, hấn phóng ra ngoài bỏ ngoài tai câu hỏi ngạc nhiên của thằng em khi thấy hấn ra ngoài trong cơn mưa tối nay. Hấn đang đứng dưới phòng của Nhóc. Cơn mưa vẫn chưa ngớt, lần này phải mặc áo mưa rồi, mà hấn lại ghét mặc áo mưa. Chạy trong mưa có cảm giác khoan khoái hơn. Nhóc xuống với một mớ đồ bông bông, nhanh tay đỡ lấy, hấn đặt mọi thứ lên xe sau đó quay xe và phóng đi thật nhanh kéo trễ tàu bởi Nhóc xuống trễ gần hai mươi phút. Hấn tập trung chạy cho kịp giờ, lâu lâu hấn hỏi thăm vài câu vu vơ để khỏi phải suy nghĩ về chuyện “thằng ngốc” của hấn.

Nhóc thích thú kể lại cho hăn nghe chuyến du lịch của Nhóc và đám bạn lên vùng cao nguyên đất đá rồi xuống vùng biển mặn đầy cát khô. Nhóc vui và vui. Hăn nghe và nghe.

Cũng giống như lần trước, Nhóc vẫy tay chào hăn và vội vã kéo vali vào ga, còn hăn vẫn đứng trông theo Nhóc. Nước mưa đang rơi trên mặt hăn. Hăn cởi áo mưa và lại lang thang trong cơn mưa tối tìm đường về nhà... một mình.

Nhóc là cô gái nhỏ dễ thương vẫn chưa có người yêu. Nhóc đã có nhiều người quan tâm. Còn hăn, hăn đã có người trong lòng nhưng người ấy không thích hăn. Hăn vẫn đợi cô ấy. Nhưng trong tim hăn vẫn có một chỗ trống, chỗ trống cho hăn làm thẳng góc. Hăn cười và đau khổ với con tim này.

4. Mưa.

Buổi sáng trời ửng nắng được một tí nhưng đến trưa lại mưa rồi. Mưa ào ào như trút nước. Mưa lại khiến hăn buồn, và ngày mưa hôm nay Nhóc lại về quê. Không như những lần trước hăn phải chở Nhóc ra ga lên tàu về luôn, lần này Nhóc kêu hăn chở sang nhà dì chơi rồi tối Nhóc tự ra ga về.

- Mưa rồi sao đi đây Nhóc? – Hăn ngược nhìn mưa.

- Thì đi luôn chứ sao nữa, mặc áo mưa vào. He he! – Nhóc nhìn hăn cười.

- Ủm, vậy chuẩn bị đồ đi, anh đợi!

Hăn lúng phúng trong chiếc áo mưa quá cỡ. Vạt áo dài đến gót chân làm hăn trông đến buồn cười.

- Đi thôi! – Nhóc hí hửng phóng lên xe khoác lấy vạt sau áo mưa hăn đang mặc.

- Cẩn thận nước sôi! – Hăn tiếp lời.

- Mưa này ăn kem thì sướng hen Nhóc? – Hăn chạy được một đoạn rồi quay lại nói với Nhóc.

- Ủm, qua dì rồi ăn kem.

- Oh yeah. – Hấn cười khoái chí như trẻ con.

Gió cứ thổi, mưa cứ rơi và trời thì vẫn cứ lạnh. Hấn cùng Nhóc băng qua mấy con đường ngập nước trong dòng người nhộn nhịp của buổi chiều mưa. Hấn vốn dĩ không biết ăn nói nhiều nên chỉ biết chọc cho Nhóc cười mà thôi. Nụ cười của Nhóc thân thương đến nao lòng.

Tới siêu thị B'Smart, cả hai hí hửng phóng xuống xe lao ngay vào tủ kem và bắt đầu lựa chọn. Chuyện ăn uống đối với hấn thì sao cũng được miễn có kem là được rồi. Thế là hấn chọn hai que kem đậu xanh và khoai môn. Còn Nhóc vẫn đang loay hoay với từng que kem một, không biết chọn cây nào đây? Nhóc như một đứa con nít thích thú với những que kem trên tay. Một lúc sau Nhóc mới chọn xong cho mình một que kem ưng ý. Nhưng tiếc thay chỗ ngồi đã kín người nên hai anh em đành ra ngoài thôi. Cầm túi kem trên tay, cả hai nhìn nhau không biết xử lý nó sao bây giờ.

- Đến công viên gần đây ngồi ăn đi. – Hấn đề nghị.

- Được không?

- Được mà, bớt mưa rồi. Chạy tới đó tìm hiên nhà nào ngồi ăn.

- Ừm, vậy đi thôi. – Nhóc hào hứng nhảy lên ngồi sau hấn.

Ngồi nhìn màn mưa lất phất từng hạt nhỏ, có hai kẻ trú dưới hiên nhà đang ăn kem ngon lành. Nhóc trông đáng yêu lắm, nhất là lúc Nhóc giành que kem hấn đang ăn và đưa que kem mà Nhóc mới cắn được một miếng cho hấn.

- Kem này ngon hơn, anh ăn que kia đi! He he. – Nhóc cười “nham nhở” đến đáng yêu.

- Ờ, con này, kem của anh mà. Ai kêu em chọn đã rồi chê. – Hấn chỉ nói thế thôi, chứ hấn thích nhìn thấy Nhóc như thế này lắm, hồn nhiên và đáng yêu.

Nơi góc ấy, dưới hiên nhà có hai người ngồi ăn kem nhìn ra màn mưa lất phất.

Đến nhà dì Nhóc, hấn để Nhóc xuống và quay xe về. Nhưng trước đó, khi gần đến nhà dì, hấn nhận ra có một người đứng đấy. Chạy ngang qua người

kia, Nhóc ngoảnh đầu lại.

- Đợi tí nha! – Và người kia gật đầu.

- Ai vậy Nhóc? Bạn trai hả? He he. – Hắc cười trêu Nhóc nhưng lòng sao sao ấy.

- Nhiều chuyện, bạn em thôi. Nó qua chở em đi chơi, tại nó hứa rồi.

- À, he he. Vậy là bạn trai nha. Anh về mét con Mập là em đi chơi với “bồ”.

- “Bồ” đâu mà “bồ”. Cấm nói lung tung và không được nói với con Mập! – Nhóc cau mày nhìn hắc.

- He he, hông! – Hắc cười rồi quay đầu xe đi – Lên nhà đi, anh về nha.

Mưa lại rơi. Và lại một lần nữa, hắc lang thang trong mưa tìm đường về nhà... một mình. Hôm nay không phải là đêm mưa bay nữa mà là buổi chiều mưa dầm.

Nhóc là cô gái nhỏ dễ thương. Không biết Nhóc có người yêu chưa. Cô vẫn được nhiều anh chàng quan tâm. Còn hắc, hắc không biết con tim mình ở nơi đâu. Bên ai hay bên Nhóc hay là một nơi nào đó. Hắc cũng không biết.

5. Mưa trên lối về cùng nhau.

Gió đung đưa khẽ khàng và mưa nhẹ nhàng rơi. Hắc và Nhóc đang chú tâm làm kệ để đồ cho Nhóc. Bỗng điện thoại báo có tin nhắn của Mập. Hắc đang dở tay nên kêu Nhóc xem Mập nhắn gì.

- Ủa, hồi nãy con Mập kêu anh đem dù(ô) ra cho nó hả? – Nhóc đọc xong tin nhắn ngược lên hỏi hắc.

- Ừm, lát nữa anh đi. Làm xong cái này đã. Mà nó nhắn gì nữa thế?

- Nó nhắn anh khỏi ra nữa. Để hai cô cháu nó tự về được.

- Vậy ừm.

- Hay lát anh với em ra đó đưa dù cho hai cô cháu nó về. Chứ chưa hết mưa mà. – Nhóc quay ngoắt lại nhìn hăn.

- Ủm, cũng được. Xong rồi nè. Hay đi luôn đi. – Hăn phúi tay nhìn “tác phẩm” vừa mới xong.

- Ủm, vậy đi.

Thế là hai anh em đem theo hai cây dù, hăn mở một cây che cho Nhóc và hăn. Hăn đi sát bên Nhóc cho mưa khỏi ướt hai người, đôi lúc tay hăn như choàng lên vai Nhóc. Nhìn hăn với Nhóc như một cặp tình nhân ấy nhỉ. Hăn bắt đầu ngốc nữa rồi. Nhưng lần này hăn nghe tim mình đập mạnh lắm. Hăn chỉ biết đi bên Nhóc, che cho Nhóc và ngắm Nhóc mà thôi. Nhóc đáng yêu lắm.

Dưới ánh đèn đường vàng nhạt, có hai người đi dưới màn mưa chung một cây dù. Một người rung động, người kia biết không? Chắc là không.

Tới bệnh viện, hăn và Nhóc đưa dù cho Mập rồi về trước bởi Nhóc để quên điện thoại ở phòng, mà mấy hôm nay má Nhóc đang hỏi chuyện Nhóc. Đường về lát phát mưa bay. Đi bên Nhóc hăn thấy nao nao trong lòng như thế nào ấy. Bất chợt hăn ngước lên nhìn Nhóc và tim hăn như ngừng đập. Hăn đang yêu ư? Chắc không phải.

Nhóc đi bên hăn tươi cười và nói chuyện bông đùa vui vẻ với hăn. Bỗng nhiên Nhóc than thở:

- Không biết bao giờ có người để yêu đây? – Hỏi xong Nhóc lại cười và không cần câu trả lời. Nhóc chỉ đùa thôi. Nhưng hăn lại tự trả lời của Nhóc trong suy nghĩ “anh thương em nhiều lắm Nhóc ơi!”. Hăn ngốc thật sự rồi.

Nhìn Nhóc cười, hăn muốn chạy tới ôm Nhóc vào lòng rồi đặt lên đôi môi ấy một nụ hôn say đắm. Nhưng đó chỉ là tưởng tượng trong phim ảnh hay truyện, còn đây là thực tế nên hăn chỉ biết lảng lảng đi bên Nhóc lúc này mà thôi.

Nhóc là cô gái nhỏ dễ thương và chưa có người yêu.

6. Nhớ.

Mưa và mưa cứ mưa. Hấn đang nằm đung đưa trên võng nhìn ra ngoài sân, đàn vịt con đang háo hức sục đầu vào những vũng nước trước sân. Hấn nằm đấy mà nhớ một người. Người đã cùng hấn trải qua biết bao cơn mưa.

Hấn trốn cái thị thành xa hoa ồn ào và náo nhiệt kia để về lại cái cao nguyên nắng cháy và mưa dầm này. Hấn dự định về sớm hơn, đáng lẽ là vào thứ sáu cơ, nhưng thứ bảy Nhóc mới vô thành phố nên hấn ở lại đón Nhóc và gặp mặt Nhóc. Vậy là hấn dời ngày về lại chủ nhật. Thế nhưng từng ngày bên Nhóc, hấn không muốn rời xa Nhóc, tại hấn thấy nhớ Nhóc nhiều lắm. Và con tim hấn bắt đầu dẫn vật. Bởi hấn đã yêu một cô gái – mặc dù cô ấy không yêu hấn – và giờ đây hấn lại thương Nhóc mất rồi. Chẳng lẽ hấn muốn làm kẻ bắt cá hai tay ư? Nói theo ngôn ngữ của con bạn hấn thì đây chính là “ngoại tình trong tư tưởng”. Hấn cảm thấy khó chịu và đau khổ khi phải hằng ngày đối mặt với hai người mà hấn thương yêu. Và hấn quyết định trốn cái thị thành này về quê mấy ngày thư giãn.

Những ngày bình dị của cao nguyên không thể xóa mờ hình ảnh hai người trong hấn. Cuối cùng hấn quyết định “xếp” cô gái mà hấn yêu và cô gái mà hấn thương là Nhóc vào hai ngăn trong tim. Hấn không muốn làm tổn thương ai cả và cũng không thể chịu nổi đau khổ này dài hơn nên đã “khóa” hai ngăn này lại. Nó chỉ còn trong ký ức mà thôi. Nhưng nó có “khóa” vĩnh viễn không thì ngay cả hấn cũng không biết. Hấn chỉ muốn lưu lại hình ảnh cả hai mãi mãi trong ký ức. Đối với hấn cái từ định nghĩa thời gian mãi mãi hay năm này qua tháng nọ là quá xa xỉ. Hấn mong sao được nhớ Nhóc ngày nào hay ngày ấy. Được gặp Nhóc là đã vui rồi. Bởi biết đâu một ngày hấn không còn thể nhớ về Nhóc nữa thì sao.

Trong hấn, Nhóc vẫn là cô gái nhỏ dễ thương và chưa có người yêu. Nhóc đã làm cho hấn thấy mình ngốc. Ngốc thật sự ấy.

Tp.Hồ Chí Minh, tháng 8 năm 2014.